

Είναι η πίστη στον Χριστό επικίνδυνη για τους Έλληνες; (Δρ. Γεώργιος Ν. Κόιος, Ιατρός-Ενδοκρινολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το τελευταίο χρονικό διάστημα διαπιστώνεται αυξημένη σε ένταση και συχνότητα επίθεση κατά της Ορθόδοξης Χριστιανικής πίστης. Πρόσωπα, που κατέχουν κορυφαίες θεσμικές θέσεις στην ιεραρχία της Ελληνικής Δημοκρατικής Πολιτείας, και αντιπροσωπεύουν, υποτίθεται, το σύνολο των Ελλήνων πολιτών, αλλά και χαμηλότερου βαθμού, εκφράζονται με τρόπο που δείχνει να θεωρούν τους χριστιανούς ως τον μεγαλύτερο κίνδυνο για την πατρίδα μας. Ούτε λίγο ούτε πολύ βλέπουν το πιστό πλήρωμα της Εκκλησίας ως το χειρότερο τμήμα της ελληνικής πολιτείας. Οι χαρακτηρισμοί είναι από απαξιωτικοί έως υβριστικοί και προπάντων ενδεικτικοί της στάσης τους. Τα γεγονότα αυτά προκαλούν προβληματισμό στον θρησκευόμενο ελληνικό λαό που αποτελεί και την

συντριπτική πλειοψηφία.

Το να είναι κανείς άθεος, άπιστος ή οπωσδήποτε ήθελε να χαρακτηρίσει τον εαυτό του στο θέμα της πίστης, είναι προσωπικό του θέμα. Κανείς δεν πιέζει κάποιον να πιστεύει στην Ορθόδοξη Χριστιανική Εκκλησία. Ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Χριστός καλεί ελεύθερα τον καθένα λέγοντας «όστις θέλει πίσω μου ελθείν». Η πίστη στο Πρόσωπό Του, και κατ' επέκταση στην Ορθόδοξη Εκκλησία Του, είναι η κατ' επίγνωση έκφραση της απόλυτης προσωπικής ελευθερίας και διάθεση της ελεύθερης βούλησης με την οποία έχει τιμήσει τον άνθρωπο ο Δημιουργός του Λόγος του Θεού. Επομένως, είτε απλός πολίτης είναι κάποιος είτε αξιωματούχος της Ελληνικής Πολιτείας, οποιασδήποτε βαθμίδας έως και τις ανώτατες, δεν πιέζεται να ασπασθεί την πίστη στον Χριστό. Πίστη και εξαναγκασμός δεν συμβιβάζονται. Να σημειωθεί ότι οι αξιωματούχοι κατά κανόνα δύσκολα δέχονται υποδείξεις και πιέσεις ενώ εύκολα αποφασίζουν και προσπαθούν να επιβάλλουν τις απόψεις τους ασκώντας την εξουσία που τους εμπιστεύθηκαν οι πολίτες.

Σε μια ευνομούμενη δημοκρατική πολιτεία το πρόσωπο του πολίτη είναι σεβαστό και ελεύθερο να εκφράζεται σε όλους τους τομείς της ζωής του και κατ' επέκταση και στην θρησκευτική. Οι άρχοντές μας επαίρονται για την συμπεριφορά τους, την ανοχή και αποδοχή όλων των θρησκευτικών πεποιθήσεων, επικροτούν και χειροκροτούν τις εκδηλώσεις των ομοφυλοφίλων, ανέχονται τις παραβατικές ενέργειες των αναρχικών, ενδιαφέρονται και στηρίζουν κράτη με αμφίβολη δημοκρατική συμπεριφορά, και το μόνο που τους ενοχλεί είναι η πίστη στον Χριστό. Αποτελεί κόκκινο πανί. Αλλά ο Έλληνας χριστιανός πολίτης υποτίθεται ότι είναι πολίτης ενός οργανωμένου κράτους που λειτουργεί με δημοκρατικούς θεσμούς. Έχει υποχρεώσεις και δικαιώματα. Όταν εκπληρώνουν τις πάσης

φύσεως υποχρεώσεις τους, δεν έχουν και αυτοί το δικαίωμα να απολαμβάνουν τον σεβασμό των αρχών στην άσκηση των δικαιωμάτων τους που απορρέουν από το Σύνταγμα; Το κράτος της ισοπολιτείας, της δικαιοσύνης, της ελεύθερης έκφρασης, του σεβασμού του προσώπου, ό,τι χαρακτηρίζει την λειτουργία μιας ελεύθερης και ευνομούμενης δημοκρατικής πολιτείας, δεν ισχύει γι' αυτούς;

Πώς θέλουν οι κυβερνώντες να προβάλλουν τους εαυτούς τους ως προστάτες θεωρουμένων «ασθενών» ομάδων και θεωρούν ρατσιστές, ομοφοβικούς, επικίνδυνους, αναχρονιστικούς, εθνικιστές και οποιονδήποτε άλλον χαρακτηρισμό που αποδίδουν στους Έλληνες χριστιανούς πολίτες; Με αυτόν τον τρόπο εκδηλώνουν τον σεβασμό στην διαφορετική άποψη; Τόσο επικίνδυνοι είναι για την Ελληνική Πολιτεία οι χριστιανοί πολίτες; Και αν δεν απατώμαστε και ο Ανώτατος Άρχων τυχαίνει να πρεσβεύει τα ίδια με τους χριστιανούς.

Και ενώ κόπτονται για τα δικαιώματα ομάδων ατόμων, ακόμη και με παραβατικότητα της κείμενης νομοθεσίας, αντιδρούν με τρόπο, που θα μπορούσε να θεωρηθεί απαράδεκτος, όταν αφορά την πρακτική εκδήλωση της πίστης. Δεν επιθυμούν την προσευχή στα σχολεία, προσπαθούν να καταργήσουν το μάθημα των θρησκευτικών, ζητούν να φύγουν οι εικόνες από τα δημόσια καταστήματα, να αφαιρεθεί ο σταυρός από τον ιστό της σημαίας, ήδη διαγράφηκε το θρήσκευμα από τις ταυτότητες, αμφισβητούνται οι θρησκευτικές εορτές και οποιαδήποτε εκδήλωση σχετίζεται με την Ελληνορθόδοξη παιδεία. Αλλά είναι πολύ σημαντικό να τονισθεί ότι ενώ η συμπεριφορά τους αυτή έχει ως σκοπό για να προστατεύσει αυτές τις ομάδες από τον εκφοβισμό (bullying), οι ίδιοι και όσοι ασπάζονται αυτές τις απόψεις εξασκούν απαράδεκτη επιθετική συμπεριφορά σε νεαρά άτομα σε σχολεία ή σε χώρους εργασίας κυρίως λοιδορώντας, γελοιοποιώντας, υποτιμώντας και ουσιαστικά κακοποιώντας όσα παιδιά νεαρά δεν ασπάζονται τις ιδέες τους. Ενώ λοιπόν κατηγορούν τους άλλους για εξάσκηση bullying, είναι θιασώτες και εφαρμοστές του σε όσους έχουν αντίθετοι άποψη και ιδίως στα πιστά παιδιά.

Επίσης θα πρέπει να τονισθεί ότι τα παιδιά και οι γονείς, που δεν συμφωνούν με τις απόψεις και τις μεθόδους που τις εκφράζουν ή εφαρμόζουν, αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία του Ελληνικού λαού. Οι μειοψηφίες αυτές ασκούν bullying με θρασύτητα στην πλειονότητά τους και, ως επιτραπεί η έκφραση, «ζητούν και τα ρέστα». Η κατεξοχήν μειοψηφία εξασκεί καταπίεση και εκφοβισμό της συντριπτικής πλειοψηφίας με την ανοχή της επίσημης πολιτείας. Υπάρχουν χώροι, όπως στο καλλιτεχνικό στερέωμα, όπου υπό τις συνθήκες της φυσιολογικής συμπεριφοράς δεν μπορείς να εργασθείς. Αμέσως υπάρχει συντονισμένη επίθεση εκ μέρους του κατεστημένου τους που στην κυριολεξία ζητούν να κατασπαράξουν

τον φυσιολογικό άνθρωπο, και τον ξαποστέλλουν. Ενώ είναι θύτες παριστάνουν και τα θύματα. Το θράσος βέβαια αυτής της συμπεριφοράς οφείλεται και στην μεγάλη ανεκτικότητα των πολλών και στην διάθεσή τους να μην δημιουργούν προβλήματα. Και ιδού πλέον ένα μέγα πρόβλημα. Της αμφισβήτησης διαχρονικών αρχών και αξιών και η αντικατάστασή τους από αντιλήψεις «προοδευτικές» και «σύγχρονες» που αντιπροσωπεύονται από την αθεΐα, την ομοφυλοφιλία, τον πανσεξουαλισμό, την άρνηση της οικογένειας και της πατρίδας, την εγωιστική συμπεριφορά, την εκμετάλλευση του συνανθρώπου, την επίδειξη δύναμης με οποιαδήποτε μορφή με αποτέλεσμα αυτά που ζούμε σε καθημερινή βάση, την βία και τις καταστροφές μέχρι και τον θάνατο.

(Συνεχίζεται)

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα του άρθρου “Είναι η πίστη στον Χριστό επικίνδυνη για τους Έλληνες;” (το οποίο η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ δημοσιεύει σε συνέχειες), του ιατρού Γεωργίου Κόιου